

Yrjö Sirolan Pietarin-kirje

Tukholmassa, Ruotsissa, ilmestyvän sosialistilehden "Politikeniin" toimitukselle on Yrjö Sirola lähettänyt Pietarista, lokakuun 30 p:nä päivätyin kirjeen, joka on kirjoitettu junri silloin kun Pietaria uhkaava vaara torjuttuihin. Tämä Sirolan kirje kuuluu seuraavasti:

Kirjoitan teille siellä kaukana juhallisen vakavuuden tunteella. Pietarin pelastus uhkaavasta vaarasta on kuin ihme. Mutta vallankumouksen ihmeet eivät ole taivaallisia, vaan julman realistisia. Tuhannet niistä parhaista, jotka olisivat suorittaneet luomistyötä sosialismin syntymisessä, ovat antaneet alttiiksi henkensä taistelussa sen edellytysten puolesta. Koko sisällissodan aikana — niin kertovat monet mukana olleet — ei taistelu ole ollut niin ankara. Ja se vaati myös molempien puolien parhaat. Mutta mikä ero! Upseeripataljoonien ruhtinaat ja kreivit taistelivat viimeisen taistelunsa epätoivoisella luokkatietoisuudella. Palkkakuuliatuutensa perusteella oli myös aliupseerikunta vaikeasti murrettavissa. Mutta kommunistikompanioiden ja punaisten kurssilaisten horjumatonta muuria vastaan särkyi heidän hyökäyksensä, joka suoritettiin automaattisin kiväärein, kuularuiskuina ja tankein. Pulkovan kukkuloilla, punaisen pääkaupungin sisäänkäytävän varsilla, tapahtui käänne. Ja nyt ovat ajatut sekä Tsarskoje että Krasnoje Selosta, ja tätä kirjoitettaessa ratkaistaan Hatsinan kohtalo.

Pietari hengittää jälleen vapaamin. Mutta ilman että hetkeksikään herjetään puolustustyöstä. — Teidän pitäisi nähdä ne varustukset, joiksi vallitsevat aukiot ja rakennukset ovat muutetut vallein, juoksuhaudoin, piikkilankaestein ja hietasäkein ikkunoilla. "Vallankumouksen kehto" voi kukistua, mutta se ei antaudu.

Meille, saaminemme pikkuporvarillisine kasvatuksinemme, on tässä kaikessa jotakin synkän peloittavaa. Taistelun psykologia ei ole meissä myötäsytynyttä, eikä liioin tottuumuksen kautta kehittyntä. Se täytyy oppia. Mutta se ei ole sitä vähemmän syöpyvä meidän lihaamme ja vereemme, vallitseva aivojamme ja hermojamme. Taistelun hengen on imeydyttävä läpi koko meidän persoonallisuutemme. Sillä muuten emme voi koetuksen hetkellä kestää. Nykyaikaiselle ihmiselle ei ole mitään kauhistuttavaa kuolemassa. Vaikeata on taito myydä henkensä kalliisti.

Voitossa ei ole mitään kummaa. Kysymys voitosta tai tappiosta on voimatekijäkysymys, jossa puhtaasti mekaanisilla tekijöillä on suuri osansa. Jopa kokonainen maa voidaan hävittää ihmisineen päivineen. Ihme piilee yhteiskunnallisessa ajankohdassa, ihme ilmenee työväenluokassa, joka ammentaa itsestään alati uusia voimia. Bolshevikitkaan eivät ole taustusten ulkopuolella. Heidän suuruutensa on heille itselleenkin jotakin melkein odottamatonta. Ovathan Pietarin työläiset jo joitakin aikoja sanoneet itselleen, ettei kaupunkia enää voi ottaa sen työväenluokalta. Mutta ajatelkaa kuinka paljon he ovat uhranneet. Ensin katutaistelut kumouksen alussa, jotka ovat johtaneet kaikkeen tähän. Sitten aloite punaisen armeijan luomiseksi — huolimatta menshevikien ja sosialilankumouksellisten kielteilyistä kesällä 1917. Sitten muodostivat he punaisen armeijan ydinjoukon. Luke-mattomia ryhmiä ja yksityisiä henkilöitä on Pietari lähettänyt työläispataljoonina (Uraalin, Donin ym. alueille), elintarveryhminä, järjestäjinä, komissaarioina. Ne antavat sävyn ja muodostavat neuvostojärjestelmän

selkärangan kautta maan. Sillä sivistyksellä, minkä teollisuustyö tsaarikauden orjarjuoskan alla soi, usein ilman muuta johtoa kuin luokkavaistonsa, suorittavat nämä proletaari-lähetit raskasta uutisrakennustoimintaan Euroopan enimmän jäljellejääneillä seuduilla. Useimmiten väärinymmärrettyinä, usein joutuneena kokemaan vastarintaa talonpoikaisjoukkojen sivistymättömyyden ja vastahakoisuuden vuoksi antaa nostokkaita ja varoja vallankumouksen puolustamiseksi, vallankumouksen, joilta nämä, kuten lonnollisimpana asiana maailmassa, ovat saaneet maan, saavat nuo sankarilliset proletaarisistaistelijat huomaamattomissa työkennellä, kamppailla, menehtyä.

Mutta heidän kyivöstään kohoo jo oraat. Säikähtyneinä vastavallankumouksen lähestymisestä alkavat talonpojat saada aavistuksen mitä oikeastaan on tekeillä. Yhä auliimmin antavat nämä mitä vaaditaan, kokooivat karkureja ja lähettävät nämä rintamalle.

Valaiseva on tarina inkeriläisestä rykmentistä, johon tutustuin tässä kesällä. Kaikkea vielä että nämä pojat olisivat olleet mitään vastavallankumousmielisiä. Mutta heiltä oli aina kaikellaista valittamista. Nyt on heidän rykmenttinsä rintamalla yksi parhainta. Silmää räpäyttämättä rientävät he tuleen. Rykmentin komissario puhuu ihastuksella heidän sankaruudestaan. Hän kertoo hauskoja katkelmia näistä hitaista nuorukaisista: kuinka voi sattua, että jotkut heistä keskellä kuulasadetta saattavat muuttua kaunopuheisiksi agitaattoreiksi, jotka kuumeisesti esittävät vangituille luokkatovereilleen typeryyttä, minkä nämä ovat tehneet taistellessaan omia etujaan vastaan.

Minun tarvitsee tuskin mainita suomalaisista pojistamme, herra Judenitsh kun jo on ystävällisesti tehnyt heistä reklaamia. Päätäväisesti tekevät he parhaansa toivoen jonakin kauniina päivänä saavansa maksaa velkansa jääkäreille. — —

Hauskalla mielenkiinnolla tarkkaamme me "valkoisen" Suomen haajaantumisielmiötä. Tuo pikkuporvareille niin käsittämätön seikka, että "kansallinen vapaussota" voi synnyttää vain mädännäisyyttä, on meille luonnollinen seikka. "Kansallinen" on yhtä vähän kuin mikään muukaan ehdoton käsite. Edistyksen (vaikkapa nyt kapitalistisenkin) palveluksessa on se kohottava voima, joskin pidättyvästi sanottuna (kapitalismi kun ei koskaan voi luoda mitään konkonaista). Mutta taantumuksellisenä, esim. taistelussa omaa kansaansa vastaan (Suomen sisällissota 1918) taikka sodassa vallankumousta vastaan (Virossa, Aunuksessa) luo nationalismi ainoastaan niin aineellista kuin moraalistakin hävitystä.

Henkisillä aloilla ilmenee se taas peiloittavana tyhjyytenä, joutavanpäiväisyytenä. Olen selailut Juhani Ahon "haja-ajatuksia" hämmästyttäen niiden tyhjyydestä ja avuttomuudesta — asianlaitahan ei voi olla toisin —, mutta ihmetellen kirjoittajan (ja kustantajan) puuttuvaa arvostelukykyä ja hävyntunnetta antaessaan painaa niin viheliäisen tuotteen.

Täysin tietoisena Neuvosto-Venäjän parhaimpien voimien traagillisesta harventumisesta vallankumouksen lännessä ryömiessä etanan vauhtia eteenpäin totean minä kuitenkin, että se havaitaan vain sivuasiana, jonakin epäoleellisena. Oleellista on toisuus, tietoisuus marxilaisen käsityksen ehdottomasta järkkymättömyydestä.

Lopetan seuraavalla kehoituksella: Älkää koskaan unohtako, että marxilaisuus ei pidä paikkaansa ainoastaan teoriana, mikä on syrjässäseisojan käsityskanta. Yksinpä suurkapitalistikin voi kyynikkona käsittää sen oikeudellisuuden. Mutta meille, jotka olemme löytäneet kotilieden työväenluokan keskuudesta, on se toimintaa. Passiivisuus — se on poishiutamista. Elämä on toimintaa ja sen nimi on taistelu.

Taistelutervehdys teille, tulevat

taistelijat. Eteenpäin vallankumouksen, eteenpäin kommunismin puolesta!

Teidän

Yrjö Sirola.

J. K. Sain juuri kirjeen toveri Babanovilta (Kolmannen Internationalen sihteeriltä). Hän oli ajatellut

matkustaa Uraaleille, mutta luopunut aikeestaan tärkeämmän velvollisuuden — agitationin takia. Hän lopettaa kirjeensä: "Olen täysin levollinen yhteiskunnallisen kohtalomme suhteen. Olemme täyttäneet velvollisuutemme Venäjän ja Länsi-Euroopan proletariaattia kohtaan. — Tervehdys tovereille."

Työn laulu

Kirj. Plebeiji.

Kun ahjojen lieska se salamoi
ja moukarit iskien lyö;
kun voimapyörät ne vaikeroi
ja hurjana riehuvi työ
niin silloin aatos kiihkeenä lentää
suurten taistojen luo,
silloin sydämeni halajaa, rientää,
sinne missä virtaa vapautusvuo....

Mutta kahleet raskaat painavat vaan
mua alemmaksi orjuuteen,
— en pääse ulos maailmaan,
en ihanaan vapauteen....!
Täällä mun sortua, nääntyä täytyy
kun sortajan piiskat lyö;
täällä mun sieluni, ruumiini jäytyy
ja kaiken peittävi yö....

Ei! En orjaksi kurjaksi jäädä voi,
siks' kahleeni poikki ma lyön;
taisteluhuudot jo uljaana soi
yli synkimmänkin yön:
Nouse raataja puutteesta, sorrosta,
työhön suureen ja mahtavaan.
Nouse orjuuden syvästä ahhosta
iki-uutehen maailmaan!

